

ODRÁŽENÍ HROMADNÉHO ÚDERU NEPŘÁTELSKÝCH PROSTŘEDKŮ VZDUŠNÉHO NAPADENÍ SILAMI A PROSTŘEDKY PVOS

Taktické letectvo, jako nejúčinnější palebný prostředek velitele válčiště, je podle velení NATO rozhodující silou v konvenční i omezené jaderné válce. Ve vojenské strategii NATO slouží jako prostředek nejen předpokládané změny poměru sil, ale i zastrasování. Jeho významu odpovídá i pozornost a prostředky, které vynakládají členské státy paktu na zvýšení jeho úderné síly, modernizaci bojové techniky, zdokonalování jeho organizační struktury, řízení a velení.

V bojové a operační přípravě vojenských vzdušných sil Severoatlantického paktu jsou využívány a aplikovány zkušenosti získané v ozbrojených konfliktech ve Vietnamu a zejména na Blízkém východě. Tyto zkušenosti současně s bojovou přípravou jednotek taktického letectva umožňují analyzovat jeho možné použití na středoevropském válčišti v různých druzích konfliktů.

Nejúčinnější použití taktického letectva v ozbrojeném konfliktu je formou hromadných úderů, kdy je efektivně využívána jeho mohutná úderná síla manévru, centralizované velení a vysoké takticko-technické parametry letounů. Hromadné údery mohou být vedeny bez použití, nebo s použitím jaderných zbraní. Oba druhy úderů by byly vedeny při zahájení konfliktu s cílem dosáhnout maximálního překvapení.

Úkolem hromadného úderu taktického letectva s použitím konvenčních zbraní je především vytvořit podmínky pro úspěšné vedení operací pozemních vojsk, podstatně narušit systém PVO protivníka a tím vytvořit předpoklady pro vybojování vzdušné nadvlády.

Hromadný úder má probíhat po dobu 2 až 3 hodin ve dvou až třech vlnách. V první vlně můžeme předpokládat, zejména v jejím počátku, působení bezpilotních prostředků s cílem zahltit systém PVO, vyčerpat jeho úsilí, zjistit jeho sestavu a umožnit pilotovaným prostředkům vytvořit narušení PVO koridory k pronikání do větších hloubek. Závěr první vlny by vytvářely úderné skupiny taktických letounů, které by vedly údery proti aktivním prostředkům PVO.

Vzhledem k účinnosti moderních systémů PVO, by taktické letouny působily v malých výškách 100—300 m s využitím reliéfu terénu, letem mimo prostory radiolokačního zjišťování.

V první vlně hromadného úderu by letouny působily ve skupinách převážně rojů. V každé úderné skupině můžeme předpokládat vyčlenění nejméně jednoho letounu, vybaveného podvěsným kontejnerem s rušící aparaturou k vedení protiradiotechnické činnosti. Zahájení rušení vyčleněnými letouny v úderných skupinách můžeme předpokládat ve vzdálenosti asi 70 km od cíle a jeho ukončení asi 20 km před cílem. Letouny v úderných skupinách mohou rušit širokopásmově, především radiotechnické prostředky pracující v cm pásmu.

Ve druhé vlně hromadného úderu by letouny taktického letectva pronikaly vytvořenými koridory do větší hloubky a vedly by úderu především na raketové jaderné prostředky, letiště frontového letectva, vojska, VS, spojovací a komunikační systém. Jedním z hlavních úkolů by bylo rovněž plnění úkolů izolace prostoru bojové činnosti pozemních vojsk s cílem nepřipustit přísun záloh. Úkoly přímé a plánované podpory pozemních vojsk, jako hlavního úkolu taktického letectva v konvenční válce, by plnilo asi 50% úsilím, vybojování vzdušné nadvlády asi 30% úsilím a zbývajícím úsilím by byly plněny úkoly izolace prostoru bojové činnosti a vzdušný průzkum. Maximální úsilí taktického letectva v prvním hromadném úderu by bylo vedeno do hloubky asi 150 km, úkoly vybojování vzdušné nadvlády až do hloubky 450 km.

Na základě zhodnocení možného působení taktického letectva můžeme předpokládat, že v případě posílení uskupení taktického letectva NATO v Evropě silami ze zámoří by v prvním hromadném úderu působilo do 390 letounů, z toho do 350 stíhacích bombardovacích a stíhacích letounů. Z těchto prostředků můžeme předpokládat, že do 140 letounů by působilo proti objektům PVOS, především v první vlně.

Při vedení úderů na objekty PVOS konvenčními zbraněmi můžeme uvažovat od 4 do 16 letounů. U typů F-104G, Mirage IIIE a Jaguar je nutné uvažovat asi dvojnásobný počet.

Při působení na objekty PVOS by taktické letouny používaly všech prostředků ničení, zejména protiradiotechnické ŘS Shrike, Standart Arm a Martel. Na bodové cíle jako jsou antény radiolokátorů, stanice navedení a úkryty pro letouny by byly používány ŘS Maverick s televizními naváděcími hlavice-mi nebo s navedením pomocí laseru. V široké míře by byly používány i další prostředky jako pumy, neřízené letecké rakety, palubní kanóny a napalm.

Kromě úderných skupin taktického letectva by v hromadném úderu působily i speciální letouny k vedení elektronické války jako RB-57, RC-130, EB-66 a EF-111, které by rušily při letu z prostorů přehrazování, to je asi 50 km před čarou dotyku s dosahem 100 km i více. Rušení by bylo vedeno úzkopásmově, po celou dobu úderu v cm i dm pásmu.

Hromadný úder taktického letectva s použitím jaderných zbraní předpokládá strategická koncepce pružné reakce jako nejvyšší stupeň eskalace omezené jaderné války.

V hromadném jaderném úderu by kromě taktického letectva působily i operačně taktické řízené střely. Za nejpravděpodobnější variantu můžeme pokládat zahájení první vlnou operačně taktických řízených střel vedením úderů na letiště, systém PVOS, soustředění vojsk, VS, komunikační systém, ekonomická a politická centra.

Po ukončení první vlny operačně taktických řízených střel, nebo v jejím závěru, můžeme předpokládat zahájení první vlny taktického letectva v hodnotě asi 40 % sil. Druhá vlna by působila současně s druhou vlnou operačně taktických řízených střel.

Taktické letectvo by působilo na široké frontě skupinami dvojic a rojů, za silné protiradiotechnické činnosti. Údery by byly vedeny především na raketové jaderné prostředky, letiště, systém PVOS, soustředění vojsk a jejich přesuny, VS, komunikační uzly, ekonomická a politická centra. Na směrech, kde se podaří narušením PVO snížit její účinnost, by taktické letouny pronikaly na středních výškách 5000—7000 m. Využíváním optimálních výšek letu se prodlouží i dolet taktických letounů, které by plnily úkoly až do hloubky 1500 km na plný taktický dolet.

Použití jaderných zbraní by podstatně zvýšilo údernou sílu taktického letectva. V jaderné variantě můžeme předpokládat, že s využitím úderů operačně taktických řízených střel by mohly prostředky vzdušného napadení nepříteli vést údery na protiletadlové raketové jednotky, radiotechnické hlásky, letiště a zodolněná VS. Taktické letectvo by působilo v rámci jaderného útoku na válčišti. Hlavní úkol, vybojování raketové jaderné a vzdušné nadvlády, by vedlo 50% úsilím, úkoly podpory pozemních vojsk by byly vedeny podstatně menším úsilím.

Taktické letectvo je velmi účinným palebným prostředkem s možností značného doletu a manévru. Centralizace jeho řízení a velení mu umožňuje přenášení úsilí na různé náletové směry a vedení hromadných úderů o velké intenzitě. S použitím jaderných zbraní může vést údery na plošné stacionární cíle, ale i na pohyblivé a malorozměrné objekty.

Vysoká bojová pohotovost, vycvičenost a možnost rychlého posílení z území USA vytváří z taktického letectva rozhodující složku sil všeobecného určení.

Možnou variantu hromadného úderu a hromadného jaderného úderu uvádíme na modelech náletové situace (viz **obr. 1 a 2**) a údery taktického letectva na některé objekty PVOS viz **obr. 3, 4 a 5**.

Použití sil a prostředků PVOS při odražení hromadných úderů nepřátelských prostředků vzdušného napadení

Síly a prostředky PVOS mohou odrážet hromadné údery nepřátelských prostředků vzdušného napadení za situace, kdy byly již zjištěny přípravy nepříteli k zahájení ozbrojeného konfliktu, nebo za situace, kdy se nepříteli podařilo přípravu ozbrojeného konfliktu utajit a zahájil jej bez zvláštních příprav.

Období, kdy byly zjištěny přípravy nepříteli k zahájení ozbrojeného konfliktu do jeho zahájení, může být různě dlouhé. Podle dosavadních zkušeností potřebují ozbrojené síly NATO k převedení na válečný stav kolem 3—10 dnů. Do zahájení bojové činnosti plánuje velení NATO posílit jak pozemní vojska, tak letectvo přisunem ze zámoří. Zasazení přepravovaných pozemních jednotek je možné za 8—10 dnů, taktického letectva ihned po ošetření letecké techniky.

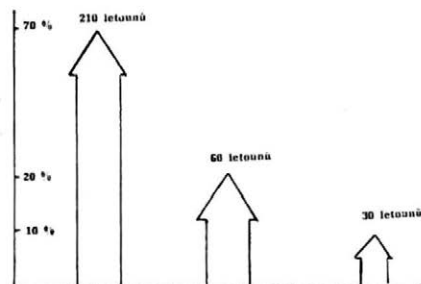
Toto období bude rozhodující pro uvedení sil a prostředků PVOS do plné bojové pohotovosti.

Bojová pohotovost sil a prostředků PVOS musí být taková, aby zabezpečovala odražení úderu. Musí být v souladu s přiletovou dobou nepřátelských prostřed-

MODEL NÁLETOVÉ SITUACE

ROZDĚLENÍ PODLE VÝŠEK

Malé H do 300 m	Střední H 3000 — 5000 m	Strat. H nad 10 000 m
--------------------	----------------------------	--------------------------

CELKEM V HŮ:

300 letounů, 80 cílů

2. vlna

Celkem: 138 letounů
SBoL 99 letounů
PzL 9 letounů
SL 30 letounů

POZEMNÍ SÍLY

RUŠENÍ

1. vlna

Celkem: 90 letounů
SBoL 59 letounů
PzL 13 letounů
SL 18 letounů

PVO, LETIŠTĚ,
POZEMNÍ VOJSKA

3. vlna

Celkem: 72 letounů
SBoL 39 letounů
PzL 21 letounů
SL 12 letounů

PVO, PRŮZKUM

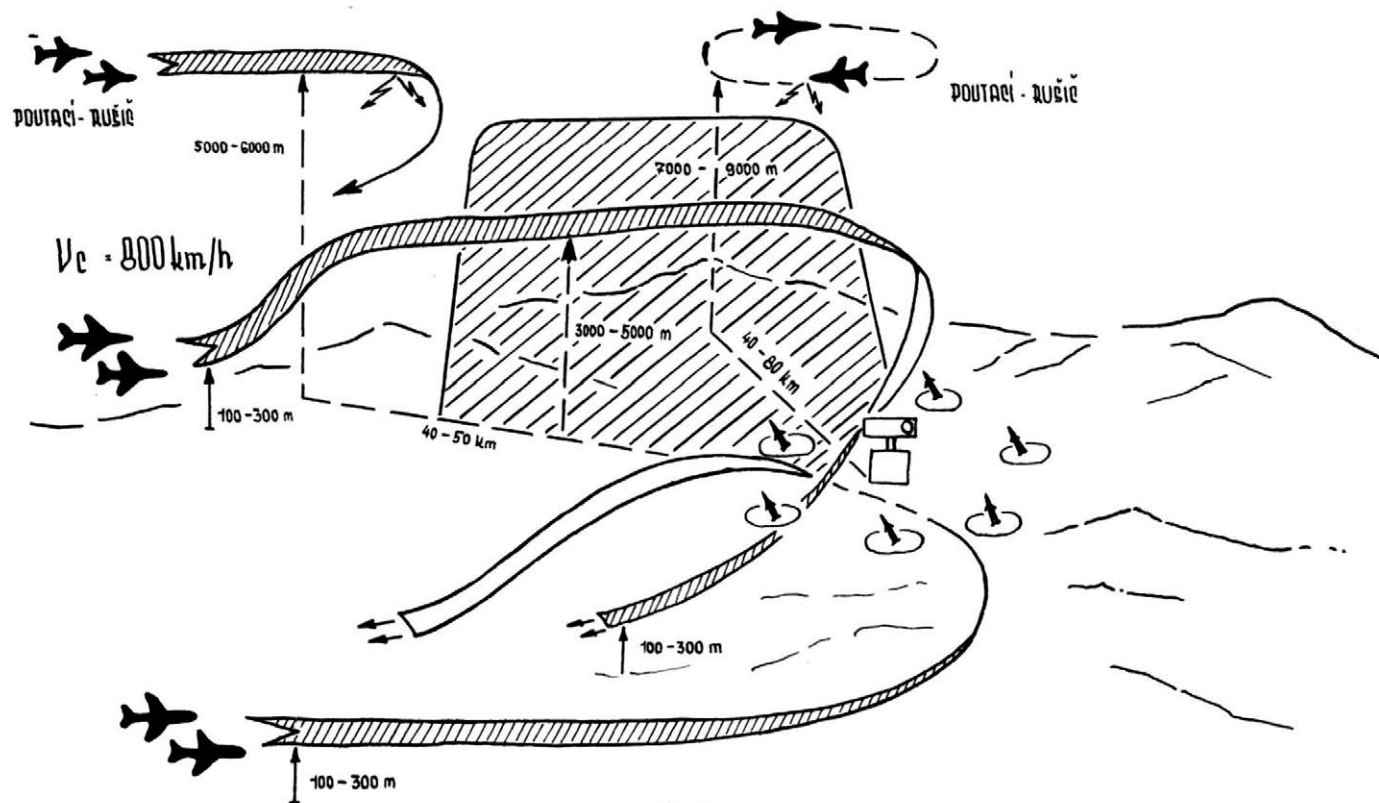
P

120

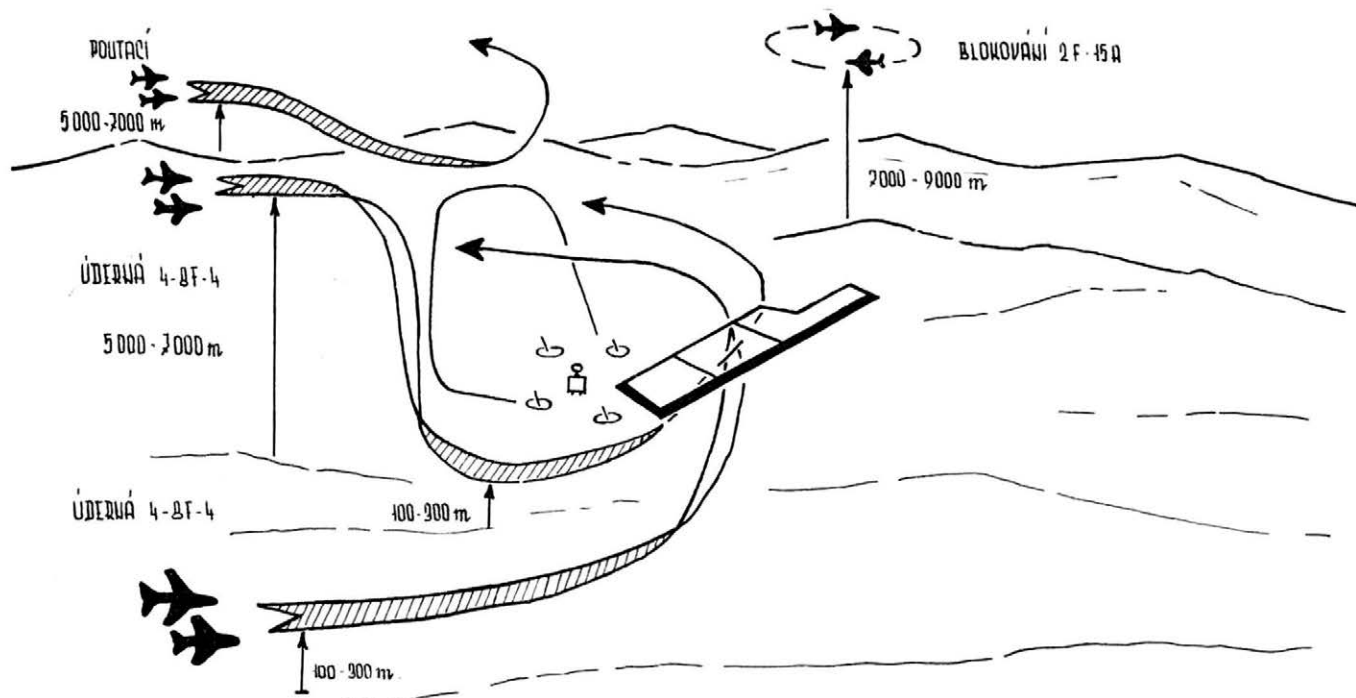
100 minut

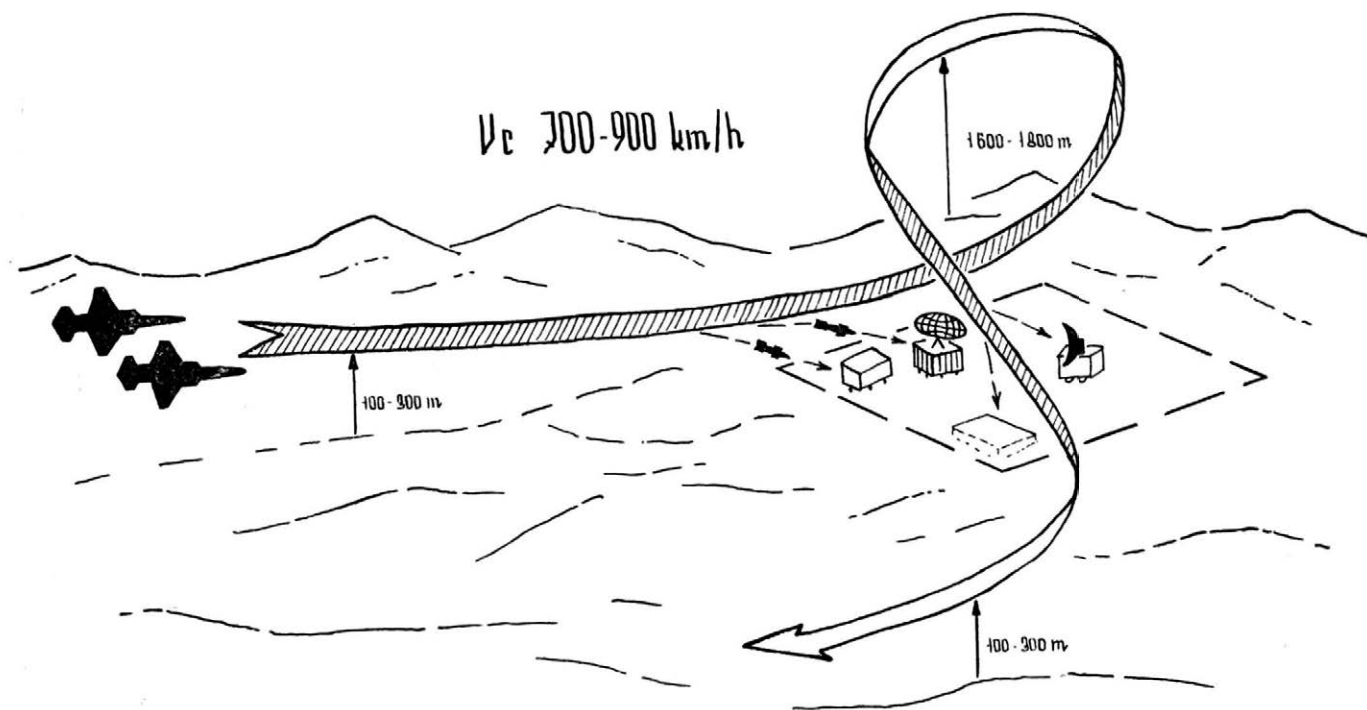
ÚDER TL NA ODDÍL (VARIANTA)

ÚDER TL NA LETIŠTĚ (VARIANTA)

ÚDER TL NA RTR (VARIANTA)

Obr. 5

ků vzdušného napadení, měřenou od okamžiku zjištění radiotechnickým vojskem, do přiletu k vypočítané hranici úderu na jednotlivé objekty.

Dosahuje se:

- udržováním vojsk v určených stupních bojové pohotovosti;
- zkracováním doby přípravy jednotek k zahájení palby, startu letounů a průniku informací o vzdušné situaci;
- zvýšením počtů pohotovostních sil;
- zkracováním lhůt uvedení hlavních sil do bojové pohotovosti;
- zvětšením dálky zjištění vzdušného nepřítele;
- organizací uvědomování o vzdušném nepříteli bezprostředně od předšutých radiotechnických hlásek k aktivním prostředkům.

Odražení hromadného úderu taktického letectva na začátku ozbrojeného konfliktu je nutné hodnotit jako velmi důležitý faktor zmaření útočné operace pozemních vojsk.

Činnost sil a prostředků PVOS bude probíhat podle charakteru bojové činnosti vzdušného nepřítele, která může být vedena na jednom nebo více směrech, popř. na široké frontě. V každém případě bude charakterizována velkým prostorovým rozmachem a prostředky PVOS vstupují do ozbrojeného konfliktu v takovém složení, ve kterém se nacházely již před jeho zahájením. Odražení nenadálého úderu budou zahajovat jako první hotovostní síly a prostředky PVOS. Jejich úkolem je nejen ničit vzdušného nepřítele, ale také zabezpečovat zahájení bojové činnosti hlavním silám PVOS a PVO vojsk.

První sledy vzdušného nepřítele budou ničit síly, které jsou schopny dosáhnout v krátkém čase vyšších stupňů bojové pohotovosti.

Narůstání sil PVOS dosáhneme zasazováním hlavních sil stíhacího letectva, bez čekání na uvedení celých stíhacích útvarů do bojové pohotovosti. Každé prodloužení znamená průlet nepřátelských prostředků vzdušného napadení do hloubky bez možnosti jejich aktivního napadení.

První sledy stíhacího letectva PVOS budeme podle možnosti zasazovat již na vzdálených přístupech a s takovým předstihem, aby dokončovaly zničení vzdušného nepřítele před přiletem k bráněným místům.

Při odrážení hromadného úderu vzdušného nepřítele má zvlášť velký význam včasné rozpoznání jeho hlavních náletových směrů. Na tyto je nutné soustředit úsilí a dosáhnout převahy, hlavně manévrem stíhacího letectva s cílem nedopustit prolomení prvního sledu PVOS.

V případě prolomení prvního sledu PVOS vzdušným nepřítelem musíme organizovat jeho pronásledování až do úplného zničení v součinnosti se silami a prostředky sousedních států Varšavské smlouvy. Všechny skupiny nepřátelského letectva, které pronikají do hloubky musíme bezpodmínečně ničit. Hlavním prostředkem k jejich ničení je stíhací letectvo. Dovedným využitím jeho schopností, obratným manévrem jeho silami a rozhodnou a smělou činností musí nepřátelské letouny ničit ještě před splnění jejich úkolů.

Při hluboce členěné bojové sestavě nepřátelského letectva může vzniknout situace, kdy na některých směrech v některých uskupeních protiletadlového raketového vojska může dočasně dojít k nedostatku raket, teJy k tomu, že nemůže postřelovat všechny cíle. Tyto cíle operativně přidělíme k ničení stíhacímu letectvu. Za tím účelem musíme předem organizovat součinnost mezi protiletadlovým raketovým vojskem a stíhacím letectvem, většinou podle zásady působení na přidělené cíle a ve vymezených prostorech či výškách.

Je-li sestava nepřátelského letectva hluboce členěna a mezi jednotlivými sledy jsou nevelké časové odstupy, musíme správně předvídat možné složení nepřátelských skupin na náletových směrech a na tomto základě určit použití vlastních sil. Nemůžeme dopustit předčasné vyčerpání vlastních hlavních sil již na první vlnu hromadného úderu bez možnosti působit i na hlavní síly nepřátelského letectva. Zdůvodněné předvídání činnosti vzdušného nepřítele umožní správný výpočet sil a prostředků PVOS při odražení hromadného úderu vzdušného nepřítele i s hluboce členěnou bojovou sestavou.

Ze zkušeností z bojů hlavně na Blízkém východě známe, že nepřátelské letectvo bude působit převážně v malých a přízemních výškách. Pro síly a prostředky PVOS to je značně složitá záležitost. Její řešení vyžaduje, abychom dovedně využívali zpráv malovýškového systému radiolokátorů, vhodně doplněných pozorovacími stanovišti.

Soudobé stíhací letouny jsou schopny vést úspěšně boj s cíli ve všech výškách. Vzhledem k malé dálce zjišťování nízké letících cílů, bude stíhací letectvo působit proti nim ze stěhu ve vzduchu. Zpravidla se pro stíhací letouny, působící proti nízké letícím cílům, určují prostory, v nichž plní bojové úkoly.

Protiletadlové vojsko může nejefektivněji působit proti nízké letícím cílům skupinami smíšených jednotek, což kromě jiného zvyšuje i odolnost proti rušení. Musíme však zabezpečit takovou vzdálenost mezi jednotkami, která umožní, aby hranice prostorů účinné působnosti se vzájemně překrývaly vzhledem k nejmenší výšce. Jen tak budou schopny vést úspěšně bojovou činnost s letouny nepřítele v malých výškách i při velké hustotě jeho bojových sestav.

V případě, že na některém směru není souvislý malovýškový systém ať už z nedostatku vhodných radiolokátorů vzhledem k tvárnosti terénu, nebo jejich vyřazením bojovou činností nepřítele, můžeme stíhací letectvo použít k ničení nízké letících cílů a sice způsobem „volného lovu“ ve stanoveném prostoru. Tento způsob sice vyžaduje větší počet stíhacích letounů, avšak v dané situaci je jednou z možností, jak úspěšně splnit úkol.

V případě zahájení ozbrojeného konfliktu po období příprav bude nepřítel hromadný úder letectva vést pravděpodobně za použití pouze konvenčních druhů výzbroje.

Taktické letectvo nepřítele bude v tomto případě působit zpravidla na úzkých úsecích fronty, velkými skupinami do 16 až 24 letounů, za intenzivního radiotechnického rušení a využití všech druhů manévru a činnosti různých skupin ochrany, poutacích a podobně.

V této situaci bude mít velký význam včasné a rozhodné opatření ke zvyšování bojových možností celého systému PVOS na nejnebezpečnějších směrech, především s využitím stíhacího letectva, jakožto prostředku s velkou možností manévru. Jeho zasazení musí být rozhodné, v co největší vzdálenosti od státní hranice nebo bráněného objektu a takovými silami, aby zabezpečovaly maximální ničení útočícího nepřátelského letectva. Jeho hlavní úkol bude spočívat v narušení bojových sestav vzdušného nepřítele, způsobení vážných ztrát, vytvoření podmínek pro jeho ničení protiletadlovým vojskem a v součinnosti s ním pak jeho úplným zničením nebo odražením.

Stíhací letectvo, které působí ve druhém sledu, ničí zpravidla nepřátelské letouny, které pronikly prvním sledem, tvořeným pozemními protiletadlovými prostředky. Proti vzdušnému nepříteli, který působí ve velkých skupinách, musíme i stíhací letectvo použít hromadně buď na několika čarách, nebo v různých výškách. Důležité je prostorové vymezení odpovědnosti jednotlivým stí-

hacím leteckým plukům, aby nedocházelo k vzájemnému omezování bojové činnosti.

Může dojít i ke společné činnosti větších sil stíhacího letectva v prostoru protiletadlového raketového vojska. To bude v těch případech, kdy protiletadlové raketové vojsko bude mít v některých prostorech omezené možnosti a nebude schopné samostatně ničit velké skupiny nepřátelského letectva, nebo tehdy, kdy prostory účinné působnosti budou tak rozsáhlé, že nebude stíhacímu letectvu prostor pro vedení bojové činnosti v samostatném prostoru. Tentě způsob vedení bojové činnosti bude klást velké nároky na součinnost mezi stíhacím letectvem a protiletadlovým raketovým vojskem.

Protiletadlové raketové vojsko při odrážení hromadného úderu za používání konvenčních zbraní bude v široké míře používat manévr palbou a soustřeďování palby proti velkým skupinám nepřátelského letectva. Protiletadlové raketové vojsko musí být schopné ničit nepřátelské letectvo i za intenzivního radiotechnického rušení dovedným využíváním techniky. Neustále musí být připravené k odrážení hromadného úderu i v případě, že by nepřítel přešel na omezené používání jaderných zbraní.

Radiotechnické vojsko musí včas zjistit první sledy nepřátelského letectva, upřesnit jeho uskupení, složení a hlavní směr náletu. Během odrážení hromadného úderu musí poskytovat neustálý přehled o vzdušné situaci plynulým sledováním jak nepřátelského letectva, tak i vlastních stíhacích letounů a uvědomováním o nich. Tím vytváří předpoklady pro správné rozhodování velitelů na základě znalosti konkrétní situace.

Po skončení hromadného úderu přejde nepřátelské letectvo na metodickou rušivou a průzkumnou činnost. Cílem je co nejdříve zjistit výsledky hromadného úderu, mařit odstraňování následků úderu a případně ničit některé důležité cíle, které nebyly dostatečně zničeny v průběhu hromadného úderu. Na ničení těchto nepřátelských letounů se budou podílet všechny útvary.

Přistoupí-li nepřítel k omezenému použití jaderných zbraní, změní se charakter činnosti nepřátelského letectva v hromadném jaderném úderu.

Podstatně se zvýší počet cílů nepřátelských letounů zjišťovaných a sledovaných radiotechnickým vojskem a tedy i předávaných aktivním prostředkům a velitelským stanovištím. Nepřátelské letectvo bude pronikat systémem PVOS na široké frontě a podle stupně umlčení sil a prostředků PVOS může být jeho činnost přenesena do větších výšek. Použití jaderných zbraní podstatně zhorší i možnosti spojovacích prostředků.

Hromadného jaderného úderu se účastní i operačně taktické řízené stíhaly převážně na stacionární cíle a na objekty PVOS.

Odrážení hromadného jaderného úderu bude tedy probíhat v podmínkách značně složitějších, než při odrážení konvenčního hromadného úderu. Složitost se projeví ve velké dynamice činnosti nepřátelských prostředků, ztížených podmínkách velení aktivním prostředkům, složitě vzdušné situaci a velmi krátkých časových možnostech pro rozhodování.

Součinnost sil a prostředků PVOS při odrážení hromadného úderu nepřátelských prostředků vzdušného napadení

Úspěšné odrážení hromadného úderu nepřátelských prostředků vzdušného napadení a jejich konečné zničení je možné jen při přesné, nepřetržité a efektivní součinnosti jak mezi jednotlivými druhy vojsk PVOS, tak se silami a pro-

středky protivzdušné obrany jiných druhů ozbrojených sil a konečně se silami a prostředky PVOS sousedních zemí Varšavské smlouvy.

Cílem součinnosti je společné zničení vzdušného nepřítele, který vede úder na styku součinnostních partnerů, vzájemná pomoc při odražení hromadného úderu tomu partneru, který svými silami není schopen úspěšně bojovat s nepřítelem, vzhledem k jeho početní nebo kvalitativní převaze nebo příliš velké hustotě jeho sestav a zabezpečení nepřetržitého působení na uskupení vzdušného nepřítele na celé trati jeho letu.

Součinnost mezi jednotlivými svazky PVOS se organizuje k zabezpečení uvedení vojsk do bojové pohotovosti, k plnému využití jejich bojových možností a k poskytování vzájemné pomoci při ničení vzdušného nepřítele.

Podstata této součinnosti spočívá ve sladění úsilí vojsk podle cílů bojové činnosti, podle času a místa ničení vzdušného nepřítele a ve vzájemné pomoci v zájmu úspěšného plnění bojových úkolů.

Zvlášť velký význam má řešení součinnosti mezi stíhacím letectvem a protiletadlovým raketovým vojskem. V konkrétních podmínkách nebude mít stíhací letectvo dostatečný prostor pro samostatné ničení vzdušného nepřítele a většinou bude působit na hranici nebo i v prostoru účinné působnosti protiletadlového raketového vojska. Praktické zkušenosti z bojové činnosti ukázaly, že taková činnost stíhacího letectva je přípustná i prakticky možná, musí však být včas splánovaná, procvičená a plně zabezpečená. Důležitým prvkem zabezpečení je přesná a včasná informovanost stíhacího letectva i protiletadlového raketového vojska o cílech a jejich činnosti.

Součinnost a koordinaci úsilí vojsk PVOS a také sil a prostředků protivzdušné obrany jiných druhů ozbrojených sil v průběhu odražení hromadného úderu vzdušného nepřítele řídí velitel PVOS v souladu s příslušnými plány součinnosti.

Při organizaci a zabezpečování součinnosti má velký význam vytvoření spolehlivého radiolokačního pole ve všech výškách, na styčných součinnostních útvarů, svazů i států Varšavské smlouvy.

Velení vojskům PVOS spočívá ve stálém řízení velitelů a štábů, činnosti podřízených útvarů, soustředění a usměrnění úsilí k řešení stanovených úkolů při odražení hromadného úderu a také při všestranném zabezpečení vojsk a jejich činnosti.

Rozhodujícím činitelem při vedení bojové činnosti je čas. I velení vojskům PVOS bude v mnohém záviset na čase. V podmínkách dynamické činnosti vojsk protivzdušné obrany státu nejsou velitelé schopni konkrétně ovlivňovat každý prostředek v boji proti jednotlivým vzdušným cílům. Velitelé však musí umět podřídit úsilí svých vojsk své vůli a svému zámyslu. Proto se vyžaduje, aby velení vojskům PVOS bylo přísně centralizované, avšak umožňující uplatnit i principy decentralizovaného velení.

Centralizace velení předpokládá tedy, že vedle koordinování úsilí se ponechá podřízeným stupňům určitá samostatnost ve volbě prostředků a způsobů plnění úkolů a i v dalších otázkách tak, aby byla zajištěna možnost vedení efektivní bojové činnosti i při narušení centralizovaného velení na některém ze stupňů. Podřízeným stupňům se ponechává právo řídit bojovou činnost při odražení hromadného úderu na základě rozhodnutí nadřízeného velitele a dříve vydaného úkolu, stanoveného rozkazem, bojovým nařízením nebo plánem činnosti i v těch případech, kdy došlo k vyřazení nadřízeného velitelského

stanoviště nebo při přerušení spojení s ním, nebo když hloubka radiolokačního pole a doba uvědomování nezabezpečují včasné přijetí rozhodnutí a uložení úkolů podřízeným.

V otázkách velení protivzdušné obrany státu při odrážení hromadného úderu má značný význam využití a osvojení si automatizovaných prostředků velení.

V současných podmínkách neobyčejně vzrostla úloha PVOS. Vysoké rychlosti soudobých letounů, jejich schopnost působit v malých i velkých výškách za všech povětrnostních podmínek i v noci, jejich velká únosnost ničivé výzbroje, včetně konvenčních a jaderných pum a protizemních řízených střel, a poměrně malá zranitelnost vytváří značné obtíže při organizaci boje s nimi.

Je proto nutné soustavně zvyšovat znalosti i praktické návyky velitelů v řízení bojové činnosti vojsk, zvyšovat úlohu štábů a sladěnost jejich práce. Zdokonalování metod velení vojskům při odrážení hromadného úderu vzdušného nepřítele musí být na základě osvojení si automatických systémů velení.

Při zdokonalování systému PVOS zaměříme pozornost na zvyšování možností zjišťovat a ničit letouny — nosiče jaderných zbraní ve velkých vzdálenostech, prakticky větších, než je délka odpálení protizemních řízených střel nebo křídlatých raket s plochou dráhou letu.

Pro úspěšné vedení bojové činnosti a odrážení i nenadálého hromadného úderu nepřátelského letectva musíme vojska PVOS udržovat v trvale vysokém stupni bojové pohotovosti.